

Skildrar oro mer än våld

Skälet till att filmen *Fraemling* blev till är allvarligt nog. Att den sen bryter mot ett förväntat förlopp kan vara både en styrka och svaghet. Filmregissören **Mikel Cee Karlsson** och **Mathias** är vänner sedan barndomen. I vuxen ålder tappar Mathias plötsligt masken en dag och berättar en fasansfull historia där han ska ha fått ta över någon annans skuld till ett kriminellt organiserat nätverk. Mathias kan inte betala utan tvingas "arbeta av" skulden genom att själv driva in andras skulder med allt som följer det. Han ser inget annat alternativ än att göra vad han blir tillsagd. Om den pressade och hotfulla miljö han tvingas delta i, vid sidan av sitt familjeliv, pratar han inte med någon förrän bästa vännen Mikel får veta efter flera år. De bestämmer sig för att gestalta händelsen i form av en film.

Paret hinner en bit innan det oåterkalleliga sker. Mathias avlider, visserligen av naturlig orsak, men sannolikt påverkad av den höga stress han levt under. Mikel ställs inför dilemmat, ska han lägga ner projektet och bidra till tystnaden runt Mathias eller ska han genomföra filmen med en aktör som spelar Mathias? Han väljer det senare. **Ulf Stenberg**, från bland annat **Peter Grönlunds** Tjuvheder, gör en lysande insats som Mathias, han är nästan mer trovärdig än originalet. Bilderna av Mathias och Ulfs roll blandas och det är svårt att hålla isär dem.

Styrkan i filmen är att scenerna snarare skildrar den ständiga oron som genomsyrar vardagen än våldet, en bild som sällan kommer fram i liknande filmer. Samtidigt blir det ett metaprojekt där det filmas och pratas om själva filminspelningen. Men svagheten är förmodligen det långsamma och lågmälda tempot som gör att den publik som *Fraemling* borde rikta sig till hinner tappa intresset. Den som orkar hänga med lämnas med en stark obehagskänsla.

Hans P A Karlsson

Fraemling

Mikel Cee Karlsson

Plattform Produktion